

7

Na poschodí kostola Saint-Sulpice, naľavo od chóru sa nachádzal skromný bytík. Už vyše desať rokov v ňom bývala sestra Sandrine Bieilová, šesťdesiatročná mníška, ktorá sa tam cítila ako doma.

V kostole mala na starosti všetko, čo nesúviselo s cirkevnými záležitosťami – údržbu, upratovanie, najímanie pomocných síl a sprievodcov, stráženie budovy po návštevnych hodinách a zabezpečovanie vína a oblátok na sväté prijímanie.

Už spala, keď ju zobudilo zvonenie telefónu. Unavene zdvihla slúchadlo.

„Soeur Sandrine. Eglise Saint-Sulpice.“

„Dobrý večer, sestra,“ ozval sa mužský hlas po francúzsky.

Sestra Sandrine sa posadila. *Koľko je hodín?* Hoci spoznala hlas svojho nadriadeného, za celých pätnásť rokov ju ešte ani raz nezobudil. Opát bol hlboko nábožný človek, ktorý šiel domov spať hneď po omši.

„Prepáčte, ak som vás zobudil, sestra,“ povedal neisto a nervózne. „Chcem vás o niečo požiadať. Pred chvíľou mi volal jeden významný americký biskup. Manuel Aringarosa. Možno ho poznáte.“

„Hlava Opus Dei?“ *Pravdaže ho poznám. Kto v cirkvi by ho nepoznal?*

Opus Dei v nej vyvolávalo zmiešané pocity, pretože ich názory na ženy boli priam stredoveké. Znechutilo ju, keď sa dozvedela, že kým sú numeráti na omši, numerátky musia medzitým zadarmo upratať ich príbytky a spávajú na drevenej dlážke, zatiaľ čo oni na slamených matracoch, a to všetko preto, lebo ženy sa vraj musia kajať za prvotný hriech. Vedela aj to, že Opus Dei získalo v posledných rokoch oveľa väčšiu moc – krátko po tom, čo táto bohatá sekta údajne previedla do vatikánskeho Inštitútu pre dobré skutky, známeho ako Vatikánska banka, takmer miliardu dolárov.

„Biskup Aringarosa ma požiadal o istú láskavosť,“ pokračoval opát nervóznym hlasom. „Jeden z jeho numerátov je dnes v noci v Paríži... a vždy túžil vidieť Saint-Sulpice.“

„V noci? Veď kostol je oveľa zaujímavejší cez deň!“

„Máte pravdu, sestra, no napriek tomu by ste mi preukázali veľkú službu, keby ste ho tam dnes v noci pustili. Môže prísť povedzme... o jednej? To znamená o dvadsať minút.“

Sestra Sandrine sa zamračila. „Pravdaže. Bude mi potešením.“

Opát jej poďakoval a zložil.

Sestra položila nohy na zem a pomaly vstala. Na holých chodidlách pocítila studený kameň. Ako jej chlad stúpala do celého tela, premkla ju akási predtucha.

Ženská intuícia?

Božia služobníčka Sandrine sa naučila nachádzať pokoj v tichých hlasoch svojej duše. Dnes v noci však tieto hlasy mlčali, ako mlčal celý ľudoprázdny kostol.

8

Langdon nemohol odtrhnúť zrak od žiarivého fialového textu na parketách. Posledné slová Jacqua Saunièra boli čudnejšie, ako si Langdon vedel predstaviť.

Bolo tam napísané:

13-3-2-21-1-1-8-5

O, Draconian devil!

Oh, lame saint!

Hoci Langdon netušil, čo to znamená, už mu bolo jasné, prečo sa Fache domnieval, že pentagram nejako súvisí s uctievaním satana.

O, Draconian devil!

Ó, drakonický diabol!

Saunière hovoril doslova o diablove. Rovnako bizarná bola séria číslíc. „Vyzerá to ako číselná šifra.“

„Áno,“ prisvedčil Fache. „Naši dešifranti už na tom pracujú. Nazdávame sa, že tie čísla sú stopa, ktorá nás môže priviesť k vrahovi. Možno ide o telefónne číslo alebo o nejaké identifikačné číslo. Vidíte v nich nejaký symbolický význam?“

Langdon sa znovu pozrel na číslice. Pripadali mu celkom náhodné. Keď niekto použil čísla ako súčasť symbolu, zvyčajne to malo nejaký význam, lenže tu sa zdalo, že pentagram, text ani číslice spolu nijako nesúvisia.

„Vraveli ste,“ ozval sa Fache, „že všetko, čo tu Saunière urobil, urobil v snahe odovzdať nejaký odkaz... uctievanie bohyne alebo čosi také. Ako do toho zapadá toto posolstvo?“ Odmlčal sa. „Tento text vyzerá ako akési obvinenie, nemyslíte?“

Langdon sa usiloval predstaviť si posledné minúty života kurátora, ktorý sa ocitol vo Veľkej galérii ako v pasci a vedel, že zomrie. Vyzeralo to logické. „Obvinenie proti vrahovi, to dáva zmysel.“

„Mojou úlohou je, pravdaže, zistiť jeho meno. Dovoľte, aby som sa vás niečo opýtal, pán Langdon. Ak si odmyslíte tie čísla, čo je podľa vás na tom texte najčudnejšie?“

Najčudnejšie? Umierajúci muž sa zabarikádoval v galérii, vyzliekol sa donaha, nakreslil si na telo pentagram a na dlážku načmáral akési záhadné obvinenie. Čo na tom všetkom nebolo čudné?

„Saunière bol Francúz,“ pokračoval Fache rázne. „Býval v Paríži. Napriek tomu ten odkaz napísal...“

„Po anglicky,“ dokončil Langdon, keď si uvedomil, čo má kapitán na mysli.

Fache prikývol. „*Précisément*. Netušíte prečo?“

Langdon vedel, že Saunière hovoril dokonale po anglicky, ale ani tak nechápal, prečo svoje posledné slová napísal v tomto jazyku. Pokrčil plecami.

Fache znovu ukázal na pentagram na Saunièrovom bruchu. „Nijako to nesúvisí s uctievaním diabla? Ste si istý?“

Langdon si už nebol istý vôbec ničím. „Zdá sa, že ten symbol s textom nesúvisí. Ľutujem, ale viac vám asi nepomôžem.“

„Počkajte.“ Fache odstúpil od tela, znovu zdvihol čierne svetlo a osvetlil mŕtve telo vo väčšom uhle. „A teraz?“

Na Langdonovo prekvapenie okolo tela svietil kruh. Kurátor očividne poležiačky nakreslil okolo seba kruh.

Jeho zmysel bol v kuželi svetla viac než jasný.

„*Vitruviov muž*,“ vydýchol Langdon.

Da Vinciho *Vitruviov muž* sa v modernej dobe stal priam kultúrnou ikonou a objavoval sa na plagátoch, podložkách pod myš a tričkách na celom svete. Slávnu kresbu tvoril dokonalý kruh, v ktorom sa nachádzalo nahé mužské telo s doširoka rozťahnutými rukami a nohami.

Da Vinci. Langdon nevychádzal z úžasu. Saunièrov zámer bol nad slnko jasnejší. V posledných chvíľach svojho života sa vyzliekol a zaujal polohu ako *Vitruviov muž* na kresbe Leonarda da Vinci.

Kruh predstavoval chýbajúci článok. Ženský symbol ochrany, kruh okolo nahého mužského tela bol zavŕšením da Vinciho posolstva o harmónii muža a ženy. Ostávala však otázka, prečo Saunière vytvoril kópiu slávnej kresby.

„Pán Langdon,“ ozval sa Fache, „človek ako vy iste vie, že Leonardo da Vinci mal sklon k čiernej mágii.“

Langdona prekvapilo, čo všetko vie kapitán o da Vincim; zrejme aj preto hovoril o uctievaní diabla. Leonardo da Vinci bol vždy tvrdým orieškom pre historikov najmä v kresťanskej tradícii. Geniálny umelec bol homosexuál, pitval mŕtvolu a skúmal anatómiu ľudského tela, nečitateľným zrkadlovým rukopisom si písal denník, bol presvedčený, že pomocou alchémie dokáže premeniť olovo na zlato a výrobou elixíru mladosti chcel prejsť cez rozum samotnému Bohu.

Nepochopenie vedie k nedôvere, pomyslel si Langdon.

„Rozumiem vašim obavám,“ odvetil, „ale da Vinci nikdy ne-

praktizoval čiernu mágiu. Bol to duchovne založený človek, hoci sa pre svoje názory často dostával do sporu s cirkvou.“ Obozretné zvažoval slová. „Saunière dával da Vincimu v mnohom za pravdu... napríklad v tom, že cirkev ideu bohyně demonizuje.“

Facheov pohľad stvrdol. „Myslíte si, že Saunière nazval cirkev chromým svätcom a drakonickým diablom?“

Langdon musel uznať, že to vyzerá pritiahnuté za vlasy. „Hovorím len toľko, že pán Saunière zasvätil svoj život štúdiu dejín bohyně a že tieto dejiny nikto nepotieral tak ako katolícka cirkev. Vidí sa mi pravdepodobné, že keď sa Saunière lúčil s týmto svetom, vyjadril toto svoje sklamanie.“

„Sklamanie?“ spýtal sa Fache nepriateľským tónom. „Nezdá sa vám, že tie slová vyjadrujú skôr zúrivosť než sklamanie?“ Zafal zuby. „Pán Langdon, pri svojej práci som už videl veľa mŕtvol, preto mi dovoľte, aby som vám niečo povedal. Keď niekoho zavraždia, nechce sa mi veriť, že v posledných minútach svojho života chce napísať akési záhadné duchovné posolstvo, ktoré nikto nepochopí. Som presvedčený, že myslel iba na jedno.“ Jeho šepot sa zarezával do vzduchu. „*La vengeance*. Na pomstu. Saunière napísal tie slová preto, aby nám povedal, kto ho zabil.“

Langdon naňho nehybne hľadel. „Ale to nemá logiku.“

„Nie?“

„Nie,“ odsekol ustatý a znechutený Langdon. „Vraveli ste, že ho napadol v jeho kancelárii niekto, koho tam pozval.“

„Áno.“

„Zdá sa mi teda pravdepodobné, že kurátor svojho vraha poznal.“

Fache prikývol. „Pokračujte.“

„Ak teda Saunière poznal človeka, ktorý ho zabil, načo toto všetko?“ Ukázal na dlážku. „Číselné šifry. Chromý svätec. Dra-

konický diabol. Pentagram na bruchu. Je to všetko príliš záhadné. Nie, ja si myslím, že keby nám chcel Saunière povedať, kto ho zabil, napísal by priamo meno.“

Na Facheovej tvári sa v tú noc prvýkrát objavil úsmev. „*Précisément*,“ povedal. „Presne tak.“

Kúsok odtiaľ sa v Saunièrovej kancelárii krčil nad kurátorovým veľkým písacím stolom nadporučík Collet. Okrem čudnej, robotovi podobnej figúrky stredovekého rytiera, ktorý akoby naňho hľadel z rohu Saunièrovho stola, Colletovi nič neprekážalo. Nasadil si slúchadlá a skontroloval prístroj. Všetko bolo, ako treba. Reprodukory fungovali bezchybne, rozhovor prebiehajúci vo Veľkej galérii počul dokonale.

Obrátil sa k svojmu notebooku a skontroloval GPS systém. Na obrazovke sa objavil podrobný plán galérie, kde ležalo kurátorovo telo.

Hlboko v srdci Veľkej galérie blikala maličká červená bodka.

La marque.

Fache dnes večer držal svoju korisť na veľmi krátkej reťazi. Múdro. Robert Langdon sa ukázal ako neobyčajne poslušný psík.